

1. KORINTHUSI LEVÉL 14.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál korinthusiakhoz írt 1. levelének 14. fejezeténél.

Az első versben a következőkre bátorít bennünket Pál: *Törekedjete a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok.*

Pál a 12. fejezet végén is arra buzdít bennünket, hogy törekedjünk a fontosabb kegyelmi ajándékokra. Itt a 14. fejezet elején pedig arra bátorít bennünket, hogy buzgón kérjük a lelki ajándékokat, s hozzáteszi, hogy leginkább azt kérjétek, hogy prófétáljatok.

2. vers: *Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat.*

Ez egy nagyon érdekes igevers. Megtudhatjuk belőle, hogy aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Vagyis a nyelveken szólás egy olyan ajándék, amely segíti az embert abban, hogy Istent imádja, abban, hogy Istennel kommunikáljon, mégpedig egy egészen különleges módon. Hiszen amikor az ember nyelveken szól, maga sem érti mit beszél, vagyis a behatárolt értelmét megkerülve kommunikál Istennel.

Voltál már olyan helyzetben, hogy úgy érezted, az érzéseid olyan hatalmasak és elsőprőek, hogy már képtelen vagy azokat kifejezni? Én sokszor átéltem már ezt, főleg a szellemi dolgokat illetően. Amikor belépek Isten jelenlétébe, és arra gondolok, hogy Ő milyen jó, hatalmas és mennyire szerető Isten, vagy amikor eszembe jut mindaz, amit értem - a senkiért - tett, akkor hirtelen rádöbbenek arra, hogy képtelen vagyok szavakba önteni mindazt, amit Isten iránt érzek - a hálát és a szeretetet -, sőt a nyelv csak akadályoz ebben. Túlságosan behatárolt ugyanis a szókincsem. Az értelmem már nem elég ehhez, mint csatorna, mert az is túlságosan keskeny, túlságosan behatárolt. Isten ezért adott nekünk egy ajándékot, amelynek köszönhetően az értelem szűk csatornáját kikerülve beléphetünk az Ő teljesebb dicséretébe, amikor az én lelkem az Ő Lelkével egyesül. Ez az ajándék által kiönthetem Istenre a szeretetemet, a hálámat, és mindazt amit Iránta érzek, miközben imádom, áldom és dicsérem az én Uramat és Istenemet. Valóban csodálatos, hogy amikor ily módon imádjuk Istent, megkerülhetjük az értelmünk szűk csatornáját.

Valaki egyszer azt mondta, hogy amikor az imádság felér a csúcsra, minden szó szegény. Valóban így van ez, a Lélek dolgaira nincsen szó. Az Úr tehát ily módon is segít, hogy kiöntsem neki a lelkem, hogy imádni és dicsérni tudjam Őt a nyelveken szólás ajándékának segítségével. Hiszen amikor nyelveken szólok, Istenhez szólok, a Lélek által szólok titkokat az Atyát dicsérve, Jézus Krisztust dicsőítve.

A Lélek abban is a segítségünkre van, hogy Isten akarata szerint tudjunk imádkozni, hiszen a Róma 8.26-ban ezt írja Pál: *Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk, kimondhatatlan fohászkodásokkal.* A Lélek tehát az imában is segít. Vagy úgy, hogy esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal, vagy pedig úgy, hogy az imánkban a Lélek ihleti szavainkat, hogy Isten akarata szerint tudjunk imádkozni. Ez tehát egy olyan lelki ajándék, amelynek köszönhetően én épülök, ez mondhatni az én hasznomat szolgálja, ez számomra hatalmas áldás.

De ha már lelki ajándékokra vágyom, Pál arra bátorít, hogy inkább a prófétálás ajándékát kívánjam, mint a nyelveken szólás ajándékát. Hiszen mit mond Pál az 1-es versben? Kérjétek buzgón a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok, mert a nyelveken szólás csak az én hasznomat szolgálja, ahogy a Szentlélek segítségével imádom és dicsérem Istent, és kifejezem mindazt, ami szívemben van Isten iránt.

3. Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal.

Vagyis a prófétálás ajándéka sokkal több ember számára hasznos. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy a próféták elsősorban nem a jövőt jövendölték meg, hanem Isten igazságát szólták az embereknek. És amikor Isten nekünk is megadja ezt az ajándékot, és Isten igazságát hirdetjük az embereknek, ők épülnek hitükben és a Jézus Krisztussal való kapcsolatukban, a Vele való közösségben. Ahogy Isten igazságát szóljuk, bátorítjuk őket arra, hogy Krisztussal járjanak, hogy odaszánják magukat Neki teljesen, és arra buzdítjuk őket, hogy ne testben járjanak, hanem Lélekben, hogy bízzanak az Úrban és higgyenek Benne. Sőt, ahogy Isten igazságát szóljuk, megvigasztalódnak, mert felismerik, hogy minden Isten kezében van, hogy Isten gondjukat viseli, hogy Isten munkálkodni fog, és nekik csak türelmesen várniuk kell az Úrra, mert az Úr elhozza majd a megoldást, és akkor majd az Ő nevét dicsőítik. A prófétálás ajándéka tehát rendkívül hasznos az egész gyülekezet számára. Mert aki prófétál, az építi, bátorítja, vigasztalja az embereket.

4-es vers. *Aki nyelveken szól, önmagát építi.*

Ez valóban így van, hiszen ez egy nagyon áldott megtapasztalás, amely által az ember épül. Aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi.

5. *Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken.*

Vagyis Pál azt mondja, hogy ő mindenkinek azt kívánja, hogy ez az áldott ajándéka meglegyen a személyes ima életében.

5. *De még inkább szeretném, ha prófétálnátok; mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön belőle.*

Sokan ezt az ígerészt tévesen magyarázzák. Úgy gondolják, hogy a nyelveken szólás a magyarázattal együtt nem más, mint a prófétálás ajándéka, pedig ez nem így van. Sajnos azonban sok pünkösti gyülekezet beleesik ebbe a hibába.

Amikor valaki nyelveken szól, Istenhez szól - már amennyire én ezt meg tudom állapítani az Igéből. Emlékezzünk csak vissza arra, hogy mi történt az Apcsel 2-ben. A tanítványok imádkoztak és megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek el beszélni. Erre nagy sokaság támadt, senki nem értette, hogy mi történik, és mind csodálkoztak, hogy bár a tanítványok mind Galileából származtak, mégis azokon a különböző nyelveken beszéltek, amelyeket a világ minden tájáról akkor Jeruzsálembe érkező emberek értettek. De miről is beszéltek a tanítványok ezeknek az embereknek az anyanyelvén? Az Isten felséges dolgairól. Vagyis Istent imádták. A tanítványok tehát nem a tömegnek prédikáltak, hanem Istent dicsőítették.

Pál apostol még ebben a fejezetben tüzetesebben megvizsgálja a nyelveken szólás kérdését, és arra int bennünket, hogy amikor gyülekezetként együtt vagyunk, ne szóljunk nyelveken, hacsak nem akad magyarázó, hogy mindabból ami elhangzik, az egész gyülekezet épülhessen. Hiszen ha te nyelveken szólsz, de senki más nem érti, mert nincs aki megmagyarázná, akkor hogyan tud majd a melletted ülő testvéred egyetérteni veled és veled együtt dicsérni az Urat? Hiszen nem érti mit mondasz, amikor a számára ismeretlen nyelven dicséred Istent.

Pál a 17. versben hozzáteszi: *„Mert te ugyan szépen adsz hálát.”* Ezzel azt mondja

lényegében, hogy ez egy nagyon jó módja ugyan Isten dicséretének, de hozzáteszi, hogy ha nincs magyarázó, akkor a másik nem épül belőle. Vagyis ha nyelveken szólsz, a többek csak akkor épülhetnek belőle, ha akad valaki, aki meg is magyarázza. Amikor végre megértik azokat a szavakat, amelyekkel imádod, dicséred, magasztalod Istent, és amelyekkel vallást teszel arról, hogy milyen dicsőséges és hatalmas Ő, akkor ők is épülni fognak.

Ha jártál már pünkösdi istentiszteleten, akkor biztos vagyok abban, hogy azt is megfigyelhetted, hogyan gyakorolják a nyelveken szólás ajándékát, és hogy itt egyfajta ellentmondást találunk. Az évek során megfigyelhettem a pünkösdi istentiszteleteket, amelyek során nyilvánosan szóltak nyelveken. Ezeket a felszólalásokat ők nyelveken való üzeneteknek nevezik. Vagyis miután elhangzott egy üzenet nyelveken, a magyarázat valahogy a következőképpen hangzott utána: „Drága gyermekeim, figyeljete szavamra! Hozzátok kiáltok ma, hogy dicsérjete Engem! Drága gyermekeim, halljátok meg hangomat!” Ezen magyarázat, vagy legalábbis úgynevezett magyarázat alapján tehát úgy tűnt, hogy az üzenet egyenesen az embereknek szól, hogy Isten szól hozzájuk egyes szám első személyben. Például ilyeneket mondtak: „Én, az Úr, kijelentem ma nektek, hogy megáldalak benneteket.” Tehát valóban olyan, mintha Isten szólt volna az emberekhez. Nagyon sokszor találkoztam már ezzel. Ez akkor azt jelenti, hogy az emberek valójában nem szóltak nyelveken? Nem, azt viszont jelenti, hogy nem az igazi magyarázat hangzott el. Szerintem az ilyen istentiszteleteken gyakran azt történik, hogy először tanúi lehetünk annak, amint a nyelveken szólás ajándéka megnyilvánul, utána azonban nem a magyarázat következik, hanem valaki megkapja a prófétálás ajándékát, és azt halljuk, nem pedig a magyarázatot. Szinte minden pünkösdi gyülekezetben elkövetik ezt a hibát, és nem tudatosítják, hogy itt a nyelveken szólás ajándékát a prófétálás ajándéka követi, és amit magyarázatként értelmeznek, az valójában prófécia.

A nyelveken szólás és a prófétálás ajándéka között tehát nem tehetünk egyenlőség jelet, hiszen a prófécia a gyülekezethez, az emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal. Aki pedig nyelveken szól, Istenhez szól, Őt imádja, áldja, dicséri, magasztalja, és hirdeti az Ő gyönyörűségét, dicsőségét, ahogy a lelke Istent imádja.

6. Ha pedig, testvéreim, elmegyek hozzátok, és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha nem szólok hozzátok egyúttal kinyilatkoztatásban vagy ismeretben, prófétálásban vagy tanításban?

Vagyis Pál itt azt mondja, hogy amikor elmegy hozzájuk, akkor kinyilatkoztatásban, az

ismeret igéjével, a prófétálás ajándékával és tanításban szól hozzájuk. Ha én lelkipásztorként a pulpitusról egész este ismeretlen nyelveken szólnék, a jelenlévők számára nem lenne ez más, mint elfecsérelt idő. Amikor azonban kinyilatkoztatásban, ismeretben, prófétálásban, vagy tanításban szólok, az az egész gyülekezet javára válik, ahogy együtt egyre többet megtudunk Isten Igéjéről, és érettebbé válunk Istennel való kapcsolatunkban. Ha tehát a pulpitusról mindvégig nyelveken szólnék, tulajdonképpen a hallgatóság számára mindössze érthetetlen hangokat adnék ki. Ez olyan, mintha az egyik este nekiállnék zongorázni – bevallom, ennek se venné túl nagy hasznát a gyülekezet. Ha egy tehetséges zongorista ülne a zongorához, az természetesen nagy áldás lenne, én azonban csak össze-vissza kalimpálnék.

Pál a 7. versben bizonyos élettelen hangszereket említ, és rámutat arra, hogy ha valaki olyan próbál rajtuk játszani, aki nem ért hozzá, akkor a hangszer nem fog érthető hangokat kiadni. Például amikor valaki nem tud gitározni, csak pengeti a húrokat össze-vissza, ebből nem lehet egy dal dallamát kivenni. Így van ez a nyelveken szólással is. Ha nincs aki megmagyarázza, akkor az sem más, mint érthetetlen hangok kavalkádja.

7. Az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár lant, ha nem adnak különböző hangokat, hogyan ismerjük fel amit a fuvolán, vagy a lanton játszanak?

8. Ha pedig a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog a harcra készülni?

Abban az időben is nagyon fontos szerepet játszott a trombita- vagy a kürtszó. Máshogy szólt a kürt, amikor csatába hívtak, és máshogy, amikor visszavonulást parancsolt, és ugyancsak máshogy szólt akkor is, amikor például takarodót fúj. Minden dallam egy bizonyos üzenetet hordozott. Ha tehát valaki olyan fújta meg a kürtöt, aki nem értett hozzá, nem tudták az emberek, hogy csatába hívja őket, vagy csak például reggelizni. A kürt ilyenkor is hallatott ugyan valamiféle hangot, de az nem volt felismerhető, és ugyanígy van ez a nyelveken szólással is. Ha nincs magyarázat, az emberek nem értik az üzenetet, és ezért nem tudják, hogyan reagáljanak rá.

9. Így van veletek is, amikor nyelveken szóltok: ha nem szóltok világosan, hogyan fogják megérteni, amit beszéltek? Csak a levegőbe fogtok beszélni.

Tehát ha fogod magad, és felállsz és nyelveken szólsz mások előtt, ez számukra teljességgel haszontalan, nem épülnek belőle, és nem tudnak majd mit kezdeni vele, hacsak

nem egy érthető nyelven mondod neki az igazságot. Máskülönben olyan lesz amit mondasz, mintha levegőbe beszélnél.

10. *Ki tudja, hányféle nyelv van ezen a világon, és egyik sem értelmetlen.*

11. *Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem.*

Én is többször jártam már úgy, hogy olyan országba látogattam el, amelynek nem beszéltem a nyelvét. Bizony előfordul, hogy az ember óhatatlanul is valami olyat tesz, amit abban a kultúrában elfogadhatatlannak tartanak. Velem is ez történt, és elkezdtek rám kiabálni. Nagyon furcsa volt, mert ugye nem értettem, hogy mit mondanak, de valahogy úgy éreztem, hogy jobb is, hogy nem értem. És mivel nem értettem mit mondanak, nem tudtam hogyan reagálni.

11. *Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem.*

12. *Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja.*

13. *Ezért aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot is tudjon adni, - hogy ezáltal az egész gyülekezet épülhessen.*

14. *Mert ha nyelveken szólva imádkozom, lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom - hiszen nem értem én sem, hogy mit mondok.*

15. *Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.*

Pál tehát itt az mondja, hogy amikor egyedül tölt Istennel időt, van, hogy nyelveken szólva imádkozik és így dicséri Istent, máskor pedig egy általa ismert és beszélt nyelven. Van amikor nyelveken énekel, máskor pedig azon a nyelven, amelyet ismer és beszél, tehát görögül vagy héberül.

16. *Mert ha csak lélekkel mondasz dicséretet - vagyis nyelveken szólsz -, akkor aki az avatatlanok helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz?*

17. Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle.

Ezután Pál a 18-as versben még a következőket is hozzáteszi, nehogy a korinthusiak félreértsék őt: *Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni.*

Pál a korábbiakban már rámutatott arra, hogy ő nem szól nyelveken a gyülekezetben, és most a 19-es versben hozzáteszi:

19. De a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

Ebből tehát láthatjuk, hogy Pál akkor szól nyelveken, amikor egyedül van Istennel, vagyis a személyes imaéletének a részét képezi ez az ajándék. Úgy gondolom, hogy ha valaki rendelkezik a nyelveken szólás ajándékával, akkor az a helyénvaló, ha azt a személyes imaéletében használja, amikor a Szentlélek segítségével Istent imádja és dicséri a szeretetért, dicsőségéért, jóságáért és hatalmáért. Tehát:

19. De gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

20. Testvéreim, ne legyetek gyermekek a gondolkozásban, hanem a rosszban legyetek kiskorúak, a gondolkozásban ellenben érettek legyetek.

Pál tehát arra bátorít bennünket, hogy csak a rosszban legyünk kiskorúak, egyébként azonban törekedjünk arra, hogy megismerjük, megértsük a dolgokat.

21. A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám”, ezt mondja az Úr.

Az 5. Mózes 28-ban, Mózes szolgálatának végén figyelmezteti Izráel népét, hogy Isten az ellenségei kezébe adja majd őket, mivel elfordultak Tőle, és a saját városaikban idegen nyelveken beszélnek majd az emberek, amikor Isten kiönti rájuk az ítéletét. Vagyis az idegen nyelvek jelként szolgáltak Izráel életében. Azt jelezték, hogy Isten kiöntötte rájuk az ítéletét, mert elfordultak Tőle. Úgy tűnik, hogy Pál az 1. Korinthus 14.21-ben az 5. Mózes 28-ra utal tehát, hiszen azt mondja: a törvényben meg van írva.

De az Ézsaiás 28.11-ben is ezt olvashatjuk: *„Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel az, aki ezt mondta nekik: Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtaknak! Itt van a felüdülés! - De nem akartak rá hallgatni.”* Ha az igeverszövegkörnyezetét megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy ezen a ponton mindenki kigúnyolta Ézsaiást. Úgy érezték, hogy semmiféle joga nincs arra, hogy őket tanítsa. Tulajdonképpen azt mondták: *„Ugyan ki ez az ember? Mit akar ez itt velünk? Olyan közönséges - vissza kéne mennie az óvodába! Mi az, hogy sorról sorra tanít?”* Kigúnyolták a tanítási módszerét. Azt mondták neki az Ézsaiás 28.9-10-ben: *„Kit akar ez a tudományára tanítani? Kivel akarja a kijelentést megértetni?... Ez a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi!”* És azután olvashatjuk az Ézsaiás 28.11-ben, hogy ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel. Majd a 12-es vers végén hozzáteszi: *De nem akartak rá hallgatni.*

Úgy tűnik tehát, hogy Pál az 1. Korinthus 14-ben egyrészt az 5. Mózes 28-ra utal, másrészt pedig az Ézsaiás 28-ra. A 21-es versben tehát ezt mondja Pál: *A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám”.* Ahogy Izráel idegen népek fogságába kerül, hallani fogják, ahogy ezek az idegen népek egy idegen nyelven beszélnek, de így sem hallgatnak rám - ezt mondja az Úr. Ezt látjuk az Ézsaiásban, de ezt látjuk az 5. Mózes 28-ban is.

Ebben tulajdonképpen azt látjuk, hogy Pünkösdkor a nyelveken szólás jel volt azok számára, akik még nem hittek. Hiszen mi is történt Pünkösdkor? A világ minden tájáról zsidók érkeztek Jeruzsálembe, az ünnepre. És amikor Isten kiöntötte Szentlelkét Péterekre, azok elkezdtek nyelveken szólni, mégpedig különféle nyelveken, a különböző tájakról érkező zsidók saját nyelvén, annak ellenére, hogy mindannyian Galileából valók voltak. Péterék tehát ezeken a különféle nyelveken dicsőítették és áldották Istent. Utána pedig Péter beszédet tartott előttük, és az Ige alapján elmagyarázta nekik a történeteket. Amikor Péter mondanivalójának a végéhez ért, sokan felismerték saját bűnösségüket, és ezt kérdezték az Apcsel 2.37-ben: *Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?* 38. *Péter így válaszolt: Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.* 39. *Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.* 41. *Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.*

Ez volt a korai egyház kezdete. A nyelveken szólás jelensége felkeltette az érdeklődésüket, sőt mi több, meg is győzte őket. Tehát akkor, Pünkösöd napján, a nyelveken szólás jel volt a nem hívőknek, és a látottak hatására végül megtértek.

22. Úgyhogy a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól.

A prófétálás inkább a hívőknek szól, hiszen ez épít, bátorít, vigasztal. Ha azonban tovább olvasunk, úgy tűnik, mintha Pál a következő igeversben egy ezzel teljességgel ellentétes álláspontra helyezkedne.

23. Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrjöngtök?

A kérdés az, hogy itt valóban arról van-e szó, hogy Pálnak hirtelen megváltozott a dolgokról alkotott véleménye. Szerintem nem. Pál itt pusztán felvázol egy elképzelhető esetet, ami nagy valószínűség szerint jellemző volt a korinthusi gyülekezetre. Korinthusban valószínűleg az történt, hogy amikor a hívők összegyűltek, mindenki felállt, és mindenki nyelveken kezdett el beszélni. De képzeljük csak el a helyzetet. Ha elmennék egy ilyen gyülekezetbe, ahol mindenki nyelveken szól, én is azt gondolnám, hogy ezek az emberek megőrültek, és nem érteném, hogy mi történik. Ha tehát a nyelveken szólás ajándékával élünk a gyülekezetben, akkor fontos az, hogy betartsuk azokat a szabályokat, amelyeket Pál erre vonatkozóan felállít itt.

27. Ha nyelveken szól is valaki, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egy valaki pedig magyarázza meg.

Ha tehát az egész gyülekezet együtt van, és mindenki elkezd nyelveken beszélni, azok a nem hívők, akik szintén ott ülnek a gyülekezet soraiban, azt a következtetést vonják le, hogy mindenki megőrült. Ebben az esetben a nyelveken szólás a nem hívők számára csak annak lenne a jele, hogy ezek az emberek megőrültek. Pál személy szerint inkább arra bátorítja a hívőket, hogy ne a gyülekezetben szóljanak nyelveken, hanem otthon, amikor egyedül vannak Istennel. Ha azonban a gyülekezetben mégis sor kerül a nyelveken szólásra, akkor annak bizonyos határokat kell szabni. Ketten, vagy maximum hárman szóljanak, de ők sem egyszerre, hanem egymás után, és valaki pedig magyarázza meg, amit mondtak. Ezután Pál további szabályokat fektet le.

28-as vers. *Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez.*

Én nem vagyok hajlandó hinni annak, aki feláll a gyülekezetben, elkezd nyelveken szólni, és utána azt mondja, hogy Isten kényszerítette őt erre, nem tudott ez ellen semmit tenni. Pál itt egészen mást állít. A szavaiból nagyon is nyilvánvaló az, hogy ez az ajándék is a mi uralmunk alatt áll, vagyis igenis tudunk uralkodni magunkon. Pál tehát azt mondja, hogy ha nincs aki magyarázatot nyújtson, akkor ne beszéljünk nyelveken hangosan. Ha úgy érezzük, hogy mindenképpen nyelveken kell szólni, mert Isten megérintette a szívünket - és sokából ez a válaszreakció tör elő, amikor Isten megadja nekik a nyelveken szólás ajándékát -, akkor tegyük ezt csendben, hiszen ha nincs magyarázó, akkor a nyelveken szólásunk nem szolgálja a gyülekezet épülését, csak saját magunkét.

Meg kell azonban említenem, hogy vannak gyülekezeti alkalmak, amelyeken nem a teljes gyülekezet vesz részt, hanem egy meghatározott számú ember - pl. imacsoportokra gondolok -, és véleményem szerint ezekre az összejövetelekre más szabályok vonatkoznak. Ezekben a kisebb csoportokban szabadabban gyakorolhatjuk a nyelveken szólás ajándékát, amikor azonban egy gyülekezetként gyűlünk össze, és vannak közöttünk nem hívők is, akkor nagyon fontos, hogy a Pál által felállított szabályokat betartsuk.

A mi Golgota gyülekezetünkben, itt Dél-Kaliforniában, Costa Mesában, mivel egy-egy istentiszteletet több ezer ember látogat, ezeken az alkalmakon senkinek nem engedjük meg, hogy felálljon és nyelveken szóljon. Egyrészt azért mert ez nagy zűrzavart keltene, és nem szeretnénk, ha ez összezavarná az embereket. Másrészt pedig nem tudhatjuk, hogy ki szeretne még felállni, és esetleg mit fog mondani. Az egyik vasárnap este felállt valaki, de nem nyelveken szólt, hanem számunkra nagyon is érthető nyelven, és be kell vallanom, hogy amit mondott, egyáltalán nem volt építő. Sajnos ezen a ponton meg kell azt is említenem, hogy vannak pszichésen sérült emberek, akik például a pütkösi gyülekezetekben a karizmák területén uralkodó nagyobb szabadságot saját pszichológiai szükségletük kielégítésére használják.

A Szentlélek ajándékai a tanítás közben is működnek. Van amikor Isten megadja a lelkipásztornak - nekem is - a prófétálás ajándékát, az ismeret igéjét, vagy a bölcsesség igéjét, és úgy gondolom, hogy ilyenkor a Szentlélek nem zavarja meg saját munkáját a nyelveken szólással, illetve annak magyarázatával. Ahogy azonban már korábban is említettem, a mi gyülekezetünkben is működnek imacsoportok, ahol viszont sokkal szabadabban lehet a

nyelveken szólás ajándékát is használni.

A nyelveken szólás ajándéka és a magyarázat nagyon értékesek. Nem szeretnénk úgy tenni, mintha ez az ajándék már nem létezne, vagy semmiféle létjogosultsággal nem rendelkezne. Elismerjük, hogy ez is Isten fontos munkája és a Lélek egyik ajándéka, amelyet azonban olyan gyülekezeti alkalmak során, amelyen az egész gyülekezet jelen van és nem hívők is ülnek a sorok között, szabályozni kell, ahogy Pál is írta.

24. De ha valamennyiben prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja.

Pál ugye a korábbiakban azt mondta, hogy a prófétálás nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól. Én azonban az évek során egy nagyon érdekes dolgot figyeltem meg. Amikor Isten Igéjét tanítjuk, és Isten megadja a prófétálás ajándékát, az az adott prófécia elsődlegesen valóban a gyülekezetnek szól, építi, bátorítja, vigasztalja a hívőket, azonban észrevettem, hogy gyakran nagyon is szól a gyülekezet soraiban ülő nem hívők szívéhez is.

Például többször előfordult már, hogy az igehirdetés keretében kitértem egy bizonyos témára, és kezdtem felhozni példákat is. Egyes hívők épp elhozták magukkal a nem hívő ismerősüket, barátjukat, aki a végére rettentő mérges lett a hívőre, mert úgy érezte, hogy a barátja mindent elmondott nekem, a lelkipásztornak, róla. Azért gondolta ezt, mert ahogy én bizonyos kérdésköröket érintettem, és bizonyos példákat felhoztam, a Szentlélek nagyon konkrétan szólni kezdett hozzá különböző kérdéseket illetően az igehirdetésen keresztül. És ahogy a Szentlélek szólt a szívéhez a prófétálás ajándékán keresztül, ez az ember felismerte, hogy Isten valóságos. Annak ellenére, hogy a prófétálás ajándéka elsődlegesen a gyülekezetnek szól, azok a nem hívők, akik hallgatják, szintén bizonyosságot nyernek általa afelől, hogy Isten létezik és az Ő Igéje igaz.

25. És így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyszólván arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van.

26. Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épüléseteket szolgálja!

Itt el kell mondanom, hogy a bibliafordítók hibát követtek el ennek a résznek a központozásában. A görög eredetiben nem is volt központozás, tehát ez mindenképpen a

fordítók részéről elkövetett hiba. Mégpedig azt a hibát követték el, hogy nem jó helyre rakták a kérdőjelet. A kérdőjelet nem a testvéreim kifejezés után kellett volna kirakni, hanem a következő mondatban arra a helyre, ahol a kettőspont szerepel a magyarázata kifejezés után. Pál itt ugyanis azt akarja kérdezni, hogy: Kinek-kinek van zsoldára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata, amikor összejöttök? Vagyis Pál azt mondja, hogy a ti istentiszteleteitek nagyon vadak, zavarosak, mindenki a lelki ajándékokkal van elfoglalva. Mivel tehát ebben az ígerésben a kérdőjel nem a megfelelő helyen szerepel, sokan úgy értelmezik ezt az ígerést, hogy mindig, amikor a hívők egy gyülekezetként összegyűlnek, ezt a mintát kell követni: kell, hogy legyen egy zsoldár, tanítás, kinyilatkoztatás, nyelveken szólás, magyarázat, mégpedig ebben a sorrendben. Sokan tehát ezt az ígeverset parancsként értelmezik, pedig ez nem egy parancs, hanem itt Pál megfeddi a korinthusi gyülekezetet, mivel a lelki ajándékok helytelen gyakorlása miatt nagy zűrzavar uralkodott a korinthusiak istentiszteletein. Ezért fekteti le Pál azonnal az első arany szabályt, arra buzdítva őket, hogy mindent tegyenek a másik, illetve a gyülekezet épülésére.

Tehát ha valaki nyelveken szól, ezzel már a korábbiakban foglalkoztunk, ketten, vagy maximum hárman szólaljanak fel, és fontos, hogy valaki megmagyarázza az elhangzottakat. Ha nincs magyarázat, maradjanak csendben a gyülekezetben, és csak önmagukhoz szóljanak és az Istenhez.

29. A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg.

Tehát csak azért, mert valaki feláll, és azt mondja, hogy ezt mondja az Úr, ne higgyünk neki automatikusan. Vizsgáljuk meg, ítélik meg azt, amit mond, hogy valóban az Úrtól van-e. Például ha valaki azt mondja, hogy: „Így szól az Úr: menj és add el mindenedet”, vagy: „Így szól az Úr: hatalmasat zuhannak a részvények a tőzsdén, úgyhogy menj, és szabadulj meg mindentől”, ezt nem szabad csak úgy elhinnünk, hanem meg kell ítélnünk. Oly sokan kerültek már bajba épp azért, mert nem ítélték meg azt, amit próféciának vélték.

Még egyszer a 29-es vers: *A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg.*

30. *De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el.*

31. *Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki*

bátorítást kapjon - hiszen ez a prófétálás célja, hogy tanuljanak az emberek és bátorítást kapjanak meg vigasztalást.

32. A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak.

Más szóval tehát a Szentlélek nem fog téged arra kényszeríteni, hogy zavartan viselkedj, hogy valami olyat tegyél, amit nem szeretnél, és ami felett nincs befolyásod. A Szentlélek nem fog arra kényszeríteni, hogy egyszer csak felállj, és elkezd ordítani az istentisztelet alatt, anélkül, hogy befolyásod lenne a helyzetre. A prófétában lévő lélek alárendeli magát a prófétának, vagyis a próféták irányítása alatt áll. A Szentlélek soha nem kényszerít minket arra, hogy kikeljünk magunkból. Képesek vagyunk uralkodni magunkon és azokon a lelki ajándékokon, amelyeket Istentől kapunk.

Második alapelv: *33. Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene, mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik.*

Ha tehát olyan dolgok történnek, amelyek zűrzavart keltenek, akkor ezek nem Istentől voltak, mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Amikor az egyik alkalommal három hölgy a gyülekezetből kifelé menet teli torokból kiáltozott, és ítéletet hirdetett Isten házára, ez is zűrzavart keltett, és senki nem értette, hogy mi történik. Ez sem Istentől volt, mert Isten nem a zűrzavar Istene.

34. Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is mondja.

Amikor az 1. Korinthus 11-et tanulmányoztuk, láthattuk, hogy Pál említést tesz nőkről, akik fedetlen fővel imádkoznak vagy prófétálnak. Amikor tehát itt Pál az 1. Korintus 14,34-ben azt írja, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve neki, hogy beszéljenek, ezzel nem azt akarja mondani, hogy a nőknek meg van tiltva az, hogy a gyülekezetben imádkozzanak vagy prófétáljanak. Hiszen a 11. fejezetben láthattuk, hogy ez lehetséges volt. De akkor mit akar Pál azzal mondani, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is mondja?

És hozzáteszi a 35-ös versben: *Ha pedig meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket, mert illetlen az asszonynak a gyülekezetben beszélnie.*

A korai egyház időszakában a gyülekezetekben a zsidó zsinagógák megszokott ülésrendjét követték. Az egyik oldalon ültek a férfiak, a másik oldalon pedig a nők. A korai egyházban azért tették ezt, mert úgy érezték, hogy a nők esetleg elvonhatják a férfiak figyelmét, és ezt szerették volna elkerülni. De gondoljunk csak bele: ahogy a nők ültek az egyik oldalon és hallgatták a tanítást, előfordulhatott, hogy amikor valamelyikőjük valamit nem értett, akkor hátrafordult valakihez, rákérdezett, összesúgtak, vagy esetleg hangosan odaszóltak a másik oldalon ülő férjükhöz, hogy megkérdezzék tőlük, mit is jelent az, ami épp elhangzott. Ez pedig természetesen zavaró volt. Ezért mondja Pál, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben. A feleségek tehát, ha meg akarnak tudni valamit, akkor otthon kérdezzék meg a férjüket. Mert nincs rendjén az, hogy a feleségek a gyülekezetben odaszólnak a férjükhöz, hogy kérdéseket tegyenek fel nekik.

Pál tehát nem azt tiltja meg az asszonyoknak, hogy imádkozzanak vagy prófétáljanak a gyülekezetben. Vagyis nem azt tiltja meg nekik, hogy a lelki ajándékaikat használják a gyülekezetben, hanem azt, hogy odakiáltsanak a férjükhöz, amikor nem értenek valamit, abban a reményben, hogy férjük azt majd elmagyarázza nekik. Pál tehát azt mondja a 35-ös versben, hogy ha meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket, mert illetlen az asszonynak a gyülekezetben beszélni. Vagyis illetlen odakiáltani a férjének a tanítás alatt.

36. *Vajon töletem indult ki az Isten igéje, vagy egyedül hozzátok jutott el?*

És ezután Pál valami nagyon bölcses tesz még hozzá a 37-es versben: *Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy Lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata.*

Sokan lelki értelemben felfuvalkodtak, Pál azonban emlékezteti őket arra, hogy a szeretet nem fuvalkodik fel. Korinthusban azonban ez történt. Felfuvalkodottá váltak, és sok helyen ma is ezt látjuk. Úgy érzik, hogy nekik van csupán igazi ismeretük Istenről, csak ők értik az Igét igazán. Pál azonban azt mondja az ilyeneknek, hogy ha valóban lelkinek tartják magukat, akkor ismerjék el, hogy amit nekik ír, az valójában az Úrtól van, az Ő parancsolata.

38. *És ha valaki ezt nem ismeri el, ne ismertessék el. Ezért testvéreim törekedjete a*

prófétálásra, de a nyelveken való szólást se akadályozzátok.

És végül ezt a fejezetet egy utolsó szabállyal zárja Pál.

40. vers: *Azonban minden illendően és rendben történjék.*

Mint láttuk, nagy probléma volt a korinthusi gyülekezetben, hogy az istentiszteletük egyáltalán nem volt rendezett. Ez csak összezavarta az embereket, és a kívülállók azt gondolták róluk, hogy megőrültek, és bizonyosan minden okuk meg volt arra, hogy ezt feltételezzék. Pál tehát azt mondja a fejezet végén, hogy minden illendően és rendben történjék.